

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. — 696

Ἔτος ΚΘ'.

1 Μαγίτου 1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φέλλου Δρζ 3.—

Γραφία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Πεντηκονταετηρίς

Τὴν 10 Μαρτίου 1974 συμπληροῦται πεντηκονταετία, ἀπ' οὗτον ἡ συγκροτηθεῖσα παρὰ τῆς Πολιτείας πενταμελὲς Ἀριστίνδην Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ὑπ' ἀρ. 430 τῆς 1ης Μαρτίου 1924 πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἐγνώρισεν ὅτι ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς, ὅπως ἡ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον 10 Μαρτίου 1924 «λογισθῇ καὶ ὀνομασθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὡς 23 Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου».

2) Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ταῦτα συνιστῶσα παρείδεν.

ΠΡΩΤΟΝ: Τὰ ὅσα ὁ Πρόεδρος αὐτῆς Χρυσοστόμος Παπαδόπουλος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ μέλους τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς ἐξ ἐιδικῶν ἐπιστημῶν (Θεολόγων, Ἀστρονόμου καὶ Νομιομαθοῦς) ἐν ἔτει 1923 ἐπισήμως διεκήρυξεν, ταυτέστιν:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡνωμένοι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σ χ ι σ μ α τ ι κ ῇ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὅπως μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦδ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ἐπίσης παρείδεν τὰς ἀντιθέτους γνώμας τῶν τεσσάρων Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων, ταυτέστιν:

α) Κωνσταντινουπόλεως: «ἡ μεταρρυθμῖς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμωμεν δὲν πρέπει νὰ ἐπαφῇ σκανδαλισμὸν εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλῆρωμα. Λαμβάνοντες σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶναι τι ἀδιάφορον τὸ πῶς θὰ διατεθοῦν αἱ μάζαι τῶν Χριστιανῶν ἀπέναντι τῆς μεταρρυθμίσεως ἀποδεχομένης τὸ Γρηγοριανὸν σύστημα».

β) Ἀλεξανδρείας: «Ὅτι μὲν οὐδαμῶς ἢ κατ' ἡμᾶς Ἀγιοπάτη Ἐκκλησία ἐβλεπε πόθεν

οὔτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδὲ ἁπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν ἐπαβάλλουσιν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χορῇ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἡμερολογίου, τοῦτο καὶ ἡμεῖς παρὰ τῇ Ἀγιοπάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιώτατοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχηγόνους καὶ Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ἀνά τὴν ἑῴαν Θεία Χάρτι ἐκπροσωποῦντες ὅτε Πατριάρχης Μεγάλῃς Θεσιπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολίας κύριος Γρηγόριος καὶ ὁ πατὴρ καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κύριος Δαμιανὸς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς ἡμετέρας Μακαριότητος αὐτοὶ στοιχοῦντες συνοδικῶς ἐπὶ ρυθμίσει τῶν πραγμάτων μὴ μόνον εἰρηνικῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας μὴ ξένη καὶ προτείναντες καὶ ἀποδεξάμενοι συγκρότησιν Συνόδου πασῶν τῶν Ἀγιοπάτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, μόνῃς δυναμένης ἀρμοδίως καὶ ὀριστικῶς ἀποφαίνεσθαι».

γ) Ἀντιοχείας: «Οἱ πολιτικοὶ παράγοντες παρέστησαν προῦτον σύμπτωμα τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἂν καὶ σύμπτωση ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχεται τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, παρὰ τὴν βίαν ἣν μετέρχεται τὸ Κράτος πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ».

Ἡ ροπή εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν κανόνων εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κίνδυνον μέγαν» καὶ

δ) Ἱεροσολύμων: «Συνταυτισμὸς τῶν Ὀρθοδόξων ἑορτῶν πρὸς τὰς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κρίνεται ἀσύμφορος διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν». «Ὅρα πραγματικὴν Ἀλήθειαν, περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου Γ. Εὐστρατιάδου σελ. 8 καὶ 20—23 ἐκδόσεως 1929».

Εἰδικώτερον διὰ τὴν στάσιν ἣν ἐτήρησεν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ προκείμενον θέμα, ἐρίσταται ἐκθεσεῖς, κατ' ἣν «ἐπὶ ἐποχῇς Γρηγορίου τοῦ Ζ' ἐφηγομένη ἐν Ἑλλάδι τὸ νέον ἡμερολόγιον. Τοῦ γεγονότος τούτου ἔλαβεν ἐπίσημον γνώσιν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ ὁποῖον κατόπιν ἐπεμβάσεως τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ἐνέδωκεν, ἐπιδοκιμάσαν τὴν ἡμερολογιακὴν μεταβολήν. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ μεταρρυθμῖς καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον».

Εἰς μίαν τῶν Συνεδριάσεων τῆς Ι. Συνόδου, ὁ τότε Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος, ἐπὶ ὧραν καὶ πλέον ἠγόρευεν ὑπὲρ τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου, ἀποφανθεὶς ὅτι ὅλος ἀντικανονικῶς ἐπὶ πᾶσι τῇ ἡμερολογιακῇ μεταβολῇ, ἡ ὁποία θὰ ἐπι-

φέρει ἀναστάσιον εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀποβλέπουσας συνεπείας.

Ἡ πειστικὴ ὑπὲρ τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ὁμολογία τοῦ ὡς ἄνω Συνοδοτικοῦ Μητροπολίτου, ἠνάγκασεν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὰ λεχθέντα. Ἀποπεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Μητροπολίτην Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιον, τηρητὴν φανατικῶν τῶν I. Κανόνων καὶ I. Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας ἐν εἰλικρινεῖ ὁμολογία λέγει: «Δυστυχῶς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταβολὴν ἐπέβαλεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις». (ὄρα βιβλίον ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ Δ. Μαυραπούλου 1960 σελίς 205).

ΤΡΙΤΟΝ: Καὶ τέλος ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁμοίως παρείδεν καὶ τὰ ὅσα ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἐτήρησαν αἱ κατὰ σειράν συγκροτηθεῖσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλαι Πατριαρχολογίαι ἀπορρίψασαι ἀποφασιστικῶς τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Πάπα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ἀκριβῶς δὲ τὸ 1582 οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β' Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς, Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καὶ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ Γ' ὃν ἀντιπροσώπευεν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς συνυπέγραψαν κοινὴν διαμαρτυρίαν ἐναντίον τῶν Λατίνων, οἵτινες ἠνάγκαζον διὰ τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Χριστιανούς νὰ δεχθῶν τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν. Καὶ ὅτε ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ἐζήτησεν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, οἱ Πατριάρχαι ὥρισαν ὅπως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῶν διαμένουσιν ἀσάλευτα τὰ ὑπὸ τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Συνόδου καθορισθέντα.

3) Παρεκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἐκτιθεμένων στοιχείων, ἐφίστανται καὶ ἕτερα δι' ὧν πιστοποιεῖται τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐπελθούσα ἐορτολογικὴ μεταρρύθμισις ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐγένετο οὐχὶ διὰ θρησκευτικῶς λόγους, ἀλλὰ χάριν ἐντυπώσεων καὶ ὡς δέγμα προόδου καὶ πρὸς ἐξευμύνησιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς.

α) Ἀλλὰ τὰ εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθόν ἐν ἔτει 1923 Συνέδριον Πανορθόδοξον αὐτοκαλούμενον (καίτοι δὲν συμμετείχον τὰ ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων) λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Δυρραχίου Ἰακώβου ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, βάσει γραπτῶν ὁδηγιῶν τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου Χρυσόστομου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11.4.23 καθ' ἃ εἰς διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐρώτησιν, εἰς εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ τὸ Πασχάλιον ἢ ἀρκεῖ μόνον ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀναήτων ἐορτῶν πρὸς τὰς ἀντιστεχούσας ἡμερομηνίας τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου, οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιοτικές, ἡ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ ταχέως καὶ τοῦ ἐορτολογίου ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος. Ἄλλος λόγος ἐπὶ πλέον πρὸς ἄμεσον προσαρμο-

γὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου, εἶναι ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἥν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν Πολιτισμένον Κόσμον ἡδιὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγισης τῶν δύο χριστιανικῶν Κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἐορτῶν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν δῆλωσιν του αὐτὴν πρὸς τὸ Συνέδριον, ἔδωκεν ἐκ ποδῶν τόσον τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὅσον καὶ τὸν ὅρον τῶν Θεοφύρων Πατέρων τῆς Ἀγῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Καθὼς καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ δοθεῖσαν διαβεβαίωσιν πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας του, ὡς ἐπισκόπου, ὅτι θὰ τηρήσῃ ἀλώβητον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ θὰ παραδώσῃ ταύτην ἀκεραίαν εἰς χεῖρας τοῦ ζώντος Θεοῦ. καὶ

6) Ἀπὸ τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπίσης Μητροπολίτου Δημητριάδος Ἰωακείμ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ ἐκδοθέν ἐν ἔτει 1952 σελ. 14 «τὸ παλαιονημερολογιακὸν ζήτημα ἐν Ἑλλάδι καθ' ὃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Κύπρου, αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἐνεργούσαι ὡς Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, εἰ σήγαγον τὸ νέον Ἡμερολόγιον ὡς κοινωνικὴν ἀνάγκην. Εἰδικώτερον δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἑλλάς ὑπεχρεώθησαν νὰ δεχθῶν τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ὡς δέγμα προόδου καὶ διὰ νὰ ἐξευμύνουσιν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς».

4) Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐν τῇ ἐπιθυμία του ὅπως φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν (ἦτις τὸν ἀνέδειξεν Ἀρχιερεῶ καὶ Ἀρχιεπισκόπων) καὶ ἐπιτύχῃ ὁπωσδήποτε τὸν κοινὸν ἐορτασμὸν ἐπὶ μεγάλων θρησκευτικῶν ἐορτῶν, ἀσχετῶς δογματικῶν διαφορῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τὴν προσέγγισιν, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἀρχικὸν Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν ἔτει 1920 (ὅτε ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος διετέλει ἐν χρεΐᾳ καὶ ἡ Ἑλλάς διεξήγαγεν πανστρατιᾶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων) δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἀποδεχθῇ μονομερῶς καὶ αὐτοβούλως διὰ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὀνομάσας αὐτὸ πρὸς συγκάλυψιν τῆς ἀναμίας του «διωρθευμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον» καίτοι φανερὰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ὡς καὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἐβεβαίωσαν, δι' οὗ ἐδημιουργεῖτο τὸ μέγα ἐπάρατον θρησκευτικὸν σχίσμα διὰ τοὺς ὀρθόδοξους Χριστιανούς Ἕλληνας, ὅπου οἱ αἰῶνες δὲν ἐγνώρισαν.

Ἀνετράπη τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἐορτολόγιον, ὁπερ ἐπὶ 1.600 ἔτη θεωρεῖται ὡς Ἱερὰ Παράδοσις, θεσπισθεῖσα ὑπὸ τῶν 318 Θεοφύρων Πατέρων τῆς Ἀγῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τελεῖ τὰς θρησκευτικὰς

ἐσφράς καὶ πανηγύρεις, φυλάττουσα αὐτὰς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ καὶ ἀποδοκιμάζουσα πᾶσαν καινοτομίαν, συμφώνως πρὸς τὴν Ἡ' προᾶξιν τῆς Ζης Οἰκουμένης Συνόδου «Εἰ τις πᾶσαν Παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω». Ἐδικάσθη τὸ Χριστελώνυμον πλήρωμα εἰς Παραδοσιοφίλους καὶ μὴ. Διεστάσθη τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος ἐν τῇ μιᾷ Ἀγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Ἦρθη ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῇ κοινῇ Θεῇ λατρείᾳ. Καὶ ἐκαλλιεργήθη ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀσέβεια.

5) Εἰς φυλλάδιον ἐκδοθὲν ἐν ἔτει 1948 παρὰ τῆς ἐν Φιλίῃ Ἀπταχῆς Ι. Μονῆς ἀναγράφονται εἰς σελίδα 8, κατ' ἀρίθμῳ τοῦ Καθηγουμένου Μονῆς Λογγοβάργας, τὰ ἑξῆς: «Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης παρέσυρεν καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νὰ γυρίσῃ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸν νέον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον εὐθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν μετεμελήθη. Ὅταν δὲ ὁ Πατὴρ Φιλόθεος Ζερβάκης τὸν ἐπισκέφθη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, τὸν εὔρε νὰ κτυπᾷ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ φωνάζῃ! «Ἀχ! τί ἔκανα! Ἐκανα ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ Φιλόθεε, θὰ με σώσῃς».

Τρέξε εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, πῆσε εἰς τὰ πόδια του παρακάλεσέ τον νὰ με διατάξῃ καὶ αὐριον πάλιν θὰ τὸ ἐπαναφέρω». Καὶ συνεχίζει ὁ ἀρθρογράφος τοῦ φυλλάδιου. «ἐκείνην τὴν ὥραν, μοῦ διηγείται ὁ Γόρων Φιλόθεος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο ἀνάστατος ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑσποτολογίου, ὅταν εἶδα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς αὐτὴν τὴν συνασθῆσιν καὶ νὰ στέλῃ ἐμὲ μεσολαβητὴν εἰς τὸν τότε Πρωθυπουργόν, ἡσθάνθην τὴν μεγαλυτέραν χαρὰν εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐπίστεψα τότε ὅτι κάτι θὰ ἐγίνετο. Ἐτρεξα κλαίων καὶ προσευχόμενος εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, τοῦ διεδίδασκα τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μετὰ δακρύων, τὸν παρακάλεσα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ μισόκαλος διάβολος ἔστησε καλὰ τὴν παγίδα του διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Κυβέρνησις ἦτο ἀμετάπειστος».

6) Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ περιγραφομένη οὕτως ἐν τῷ φυλλάδιῳ ὡς μετεμέλεια τοῦ Χρυσόστομου, διὰ τὸ διαπραχθὲν ἀνοσιούργημα του ὑπῆρξεν ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, στιγμαία καὶ οὐ χι εἰλικρινής καὶ ὅτι ἐγένετο μᾶλλον πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις.

Ἐάν πράγματι κατείχετο ἀπὸ φόβον Θεοῦ θὰ ἡδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλους τρόπους, συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ εὐθέως καὶ μετὰ παρησίας τὴν παρ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσαν ἀνέρον κατάστασιν, ὡς ἐπραττον οἱ Μεγάλοι Διδάσκαλοι καὶ Πατέρες τῆς Οἰκουμένης, ὅταν εἰλικρινῶς ἐβροντοφώνουν εἰς τὰ πέρατα τῆς Γῆς τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χρυσόστομος μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν τοῦ ἐπροτίμησεν νὰ ἀκολουθῇ

σὴ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων ἀστερισμῶν, ἀπὸ τὰ θεῖα διδάγματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἐπρόσεξε τὰ κτίσματα καὶ ἠδιαφόρησεν πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ ἐπιγείου καὶ οὐρανίου Κόσμου. Παρέμεινε ἀδιόρθωτος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του καὶ μετὰ τὰ γραφόμενά του, τὰς διαβεβαιώσεις του καὶ τὰς ξένας διδασκίας, ἐστερέωσεν τοὺς ὑπεναντίους τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας. Ἐπροτίμησεν τὴν δόξαν τὴν ἐφήμερον τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν δόξαν τὴν αἰώνιον τοῦ Θεοῦ.

Τοσούτῳ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ μῆνις αὐτοῦ κατὰ τῶν ὀρθοφρονούντων κληρικῶν ὥστε ἐχαρακτήρισεν ὡς θλιβεράν ἐπέτευον τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1935 ἀπεσχίσθησαν τινὲς Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Παλασιμωρολογιτῶν, παραιτουμένων κατὰ τῆς Πολιτείας, διότι αὕτη δὲν τοῦ παρέσχεν τὴν συνδρομήν, πρὸς τελείαν ἐξάλειψίν τῆς Εὐσεβείας (δρα φύλλον Ἐκκλησία 6. 6.1936).

7) Εὐδοκία Θεοῦ, μεγάλη μερὶς τοῦ θρησκευομένου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δὲν ὑπέκαμιν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐπαράτου καινοτομίας, ἀλλὰ ἐκράτησεν τὴν σημαίαν τῆς ὀρθοδοξίας ὑψηλά. Ἀκόμη καὶ ὅταν εὑρέθη ἄνευ τῆς παρουσίας ἐπισκόπου κατὰ τὰ ἔτη 1924 ἕως 1935, ἐκτελοῦσα τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα μετὰ τοὺς προστρέξαντας ἐλαχίστους εὐσεβεῖς ἱερεῖς, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος παραμείναντας πιστοὺς εἰς τὴν ἱερωσύνην των, παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς, τοὺς ἀποσχισματισμούς τὰς φυλακίσεις καὶ ἐξορίας, ἃς αὐτοὶ ὑπέστησαν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ διὰ τὴν καλὴν ἀπολογίαν ἐν τῇ φοβερᾷ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως.

Φειδόμενοι τοῦ δημοσιογραφικοῦ χώρου, θὰ ἀρεσθῶμεν, ἀπὸ τὰς πολλὰς διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν, εἰς μίαν καὶ μόνην ἀνακοίνωσιν τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ Ἰανουάριον 1951 ἐν ἣ ἀπεικονίζεται ἡ ὅλη κατάστασις, κατόπιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ληφθέντων βαναύσων ἀντιχριστιανικῶν μέτρων, ἄχουσιν ὡς ἀκολούθως:

«Ἀπίστευτον τυγχάνει ὅτι ζῶμεν ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι ὅταν ἐκ τῶν γεγονότων καταφαίνεται ὅτι ἡ Ἑλλάς ἡ δώσασα τὰ φῶτα τοῦ Πολιτισμοῦ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀθλιότητος, ἐφόσον ἡ Κυβέρνησις χρησιμαποιεῖ βάρβαρα καὶ ἀπάνθρωπα μέσα πρὸς κατάπνιξιν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἐνὸς ἑκατομμυρίου εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Διώξεις Ἀρχιερέων, σπλήνεις ἱερέων, ἐμπαιγμοί, ραβδισμοί, μαστιγώσεις, φυλακίσεις, ἀποσχισματισμοί, ξυρίσματα καὶ διαπομπεύσεις εὐλαβῶν ἱερέων, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπιτελεσάντων τὴν θεῖαν καὶ ἀνάμικτον ἱερουργίαν καὶ θεραπευσάντων τὰς ἀνάγκας τῶν χιλιάδων χριστιανῶν. Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Βλέπομεν ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἄνευ ποιμένων. Μὴ ὁμῶς ἀποθαρρύνεσθε, διότι ποιμὴν ἡμῶν πάντων εἶναι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χρῆ-

σπός όστις εις τας συγκεντρώσεις ήμωv εν τοις 'Ιερουσί Ναοις, εύλογεί και αγιάζει ήμας ώσφάτως, έπιδεικνύων ήμας προς ήμας τας πληγάς των 'Αχράντων Αύτου Χειρών και ποδών ήνα υπενθυμίση εις πάντας τού «Γινώσκετε ότι ήμέ πρώτον πάντων έδώξαν».

8) Σήμερον δοξαζόμεν τον Πανάγαθον Θεόν, διότι ό νέος προκαθήμενος του 'Αρχιεπισκοπικού θρόνου των 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος εν τῷ έθροιστηρίῳ λόγω του έπανελάθεν τας άγνάς θρησκευτικές του πεποιθήσεις δια θα τηρήση τους ιερούς Κανόνας και την παράδοσιν εν τῇ 'Εκκλησίᾳ του Χριστού. Πρώτιστος πάντων κανών είναι ή εκπλήρωσις τῆς έντολής του Θεού «ίνα πάντες εν ώσιν» εν τῇ διαχρή του.

Όθεν αναμένομεν από τον Μακαριώτατον κ.κ. Σεραφεήμ, όπως έπανεφέρη τού Χριστεπώνυμον πληρομα της 'Ελλάδος εις την ήγιασμένην 'Εκκλησιαστικήν τάξιν, δόξαν και εύπρέπειαν και εις τού νέφος των Μαρτύρων, όσιων, 'Αγίων και όμολογητών τῆς όρθοδόξου πίστεως, ούτινες με την όρθήν δρομίον των εύηρέστησαν τον ιδρυτήν τῆς 'Εκκλησίας Χριστόν, δι' ό και τιμώνται και δοξαζονται, δι' έξαρέτων ήμων.

Η 'Ιεραρχία τῆς 'Ελλάδος υπήρξεν ή πρώτη έξ όλων των Πατριαρχείων και των Αυτόκεφάλων

'Εκκλησιών, ήτις εισήγαγεν μονομερώς και άντικανονικώς την έλάρατον καινοτομίαν. Η ιδία ιεραρχία όφείλει και να επιστρέψη εις την «'Αλήθειαν» δια να δινηθῇ να όρθοτομή τον «λόγον τῆς 'Αληθείας» εν παντί, καθοδηγοῦσα και τας έξ αυτής παρασυρθείσας εις την καινοτομίαν άλλας Τοπικάς 'Ορθοδόξους 'Εκκλησίας.

Τότε και πάλιν ή 'Ελλάς θα καταστή ό τηλαυγής φάρος τῆς 'Ορθοδοξίας ανά την Οικουμένην, ως έτάχθη να πράττη τούτο υπό του Θεανθρώπου, μετά την πτώσιν του περιοικού Λαού του 'Ισραήλ.

Η ιστορία θα αναγράψη εις τας δέλτους αυτής με χρυσά γράμματα ότι ό από 'Ιωαννίνων 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος Σεραφεήμ ήρεν έξ 'Ελλάδος τού από 10 Μαρτίου 1924 όφιστάμενον θρησκευτικόν Σχίσμα και αποκατέστησεν την Ειρήνην εν τῇ 'Εκκλησίᾳ εις δόξαν, τιμήν και προσκύνησιν του Παντοκράτορος Θεού.

Ληφθεῖται υπ' όψιν ότι έγκρεμει απόφασις Ι. Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος περί έπανεξετάσεως του Παλαισημερολογητικού ζητήματος υπό τῆς 'Ιεραρχίας, ως τούτο πιστοποιείται δια του υπ' αριθμ. 163106 από 1.12.66 έγγραφου 'Υπ. Παιδείας και Θρησκευμάτων.

'Από τούς Θησαυρούς τῆς Καινῆς Διαθήκης

Ό θεός 'Απόστολος 'Ιάκωβος, ό 'Αδελφός, ό όποιος έχρημάτισε και πρώτος 'Επίσκοπος των 'Ιεροσολύμων, εις την Καθελικήν επιστολήν του και εις τού Ι' Κεφάλαιον αυτής, σιχ. 2-12, πραγματεύεται περί τῆς γλώσσης, την οικιαγραφεί κατά θαυμάσιον τρόπον, παρουσιάζει υπέρχον την εικόνα και παρέχει πλείστα όσα διδάγματα και προτροπάς και κοινθεσίας, σωτηριώδους αποτελέσματος, εις πάντα ένθερμον μελετητήν τῆς 'Αγίας Γραφῆς, ως τούτο και έξ τῆς παρατιθέμενης περικοπῆς τῆς επιστολῆς του 'Αδελφοθέου, σαφώς καταδεικνύεται. Εἴ τις εν λόγω σὺ πταίει, σὺ τε εἰς τέλεις άνήρ, δυνατός χαλιναγωγῆσαι και όλον τού σώμα αὐτῶν μετάγωμεν, ίδου και τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα βάλλομεν πρός τού πείθεσθαι αὐτούς ήμιν, και όλον τού σώμα αὐτῶν μετάγωμεν, ίδου και τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα όντα και υπό σκληρῶν ανέμων έλαυνόμενα, μετάγεται υπό ελαχίστου πηδαλίου έπον αν ή όρμη του εύθύνοντος θούλγεται, οὕτω και ή γλώσσα μικρόν μέλος εἰστί και μεγάλουχει. ίδου όλίγον πῦρ ήλίκτην ύλην ανάπτει! και ή γλώσσα πῦρ, ό κόσμος τῆς αδικίας, οὕτως

ή γλώσσα καθίσταται εν τοις μέλεσιν ήμωv ή σπυλοῦσα όλον τού σώμα και φλογίζουσα τον τροχόν τῆς γενέσεως και φλογιζομένη υπό τῆς γεέννης, πάσα γάρ φύσις θηρίων τε και πετεινῶν έρπετῶν τε και ένάλιων διαμάσσεται και δεδάσασται τῇ φύσει τῇ ανθρώπινη, την δέ γλώσσιν οὐδεις δύναται ανθρώπων διαμάσαι, άκατάσχετον κακόν, μεστή του θανατηφόρου, εν αυτή εύλογούμεν τον Θεόν και πατέρα και εν αυτή καταρώμεθα τούς ανθρώπους τούς καθ' όμοίωσιν Θεού γεγονότας έξ του αὐτοῦ στόματος έξέρχεται εύλογία και κατάρα, οὐ χρή, άδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. μήτι ή πηγή έξ τῆς αὐτῆς όπῆς θροίει τού γλυκύ και τού πικρόν; μή δύναται, άδελφοί μου, σικῇ έλαίας ποιῆσαι ή άμπελος σῖκα; οὕτως οὐδεμία πηγή αἵματόν και γλυκύ ποιῆσαι ὕδωρ». ('Ιάκωβος, Κεφαλ. Ι' στίχος 2-12). Πράγματι εάν μελετήσωμεν ταύτην, την 'Αγίαν Γραφήν, μετά προσοχῆς και εν προσκειμένῳ την ανωτέρω παρατεθείσαν περικοπήν, εάν ή μελέτη μας αὕτη είναι συνήπεια τῆς αγάπης ήμωv προς τον Θεόν, τῆς πίστεως, τῆς εύσεβείας και τῆς έλπίδος, αποτέλε-

σμα τῆς τοιαύτης προσπαθείας θέλει εἶναι, ἡ πλήρης κατανόησις τῶν θείων ἀληθειῶν καὶ παραγγελμάτων, ὁ πλουτισμὸς τῶν διανοῶν ἡμῶν διὰ τῆς ἀνοδὸν χάριτος καὶ εὐλογίας καὶ συνεπῶς ἡ ὀρθὴ παρὰ πάντων ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν καὶ τοῦ θείου Νόμου, τοῦ δοτῆρος τῶν ἀγαθῶν Πανσक्तिμονος Θεοῦ. Καὶ διδάσκει καὶ προτρέπει καὶ νομιθεῖ, πρὸς πάντας ἀπευθυνόμενος ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος διὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δαφίου τοῦ τρίτου Κεφαλαίου τῆς Καθολικῆς ἐπιστολῆς του, διὰ τῶν λόγων τοῦ κεῖ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, αὐτὸς τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα. Ἐπισημαίνει τὸν μέγαν κίνδυνον, τῶν διὰ τῆς γλώσσης παρεκτροπῶν, τὴν ὀλισθηρὰν πτώσιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ συνιστᾷ χαλιναγωγῆσιν τῆς γλώσσης, διότι τότε καὶ μόνον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐάν ἐπαύξη καὶ χαλιναγωγῇ τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος τοῦ σώματος, τὴν γλῶσσαν, θὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀλώθητον, θὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῶν διὰ τῆς γλώσσης παρεκτροπῶν καὶ τὴν δύναμιν θὰ ἀποκτήσῃ, ἵνα συγκρατήσῃ καὶ ὀλόκληρον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκ τῆς ἁμαρταλοῦ πτώσεως, κατευθύνων τοὺς λόγους του, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθιστάμενος οὕτω τέλειος ἄνθρωπος.

Προσοχὴ μεγάλην εἰς τοὺς λόγους ἡμῶν συνιστᾷ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος καὶ διὰ τὴν ἀποδείξῃ ἔτι πειστικώτερον ὅτι ὁ χαλιναγωγὸν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ εἶναι τελείως συγκεκρατῆμένος καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, διότι ἀποφεύγει τὰς διὰ τῆς γλώσσης παρεκτροπὰς πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, φέρει πρὸς τοῦτο δύο παραδείγματα ὡς ἐν τῇ καταχωρηθείσῃ ἀνωτέρῳ περιεκτικῇ τῆς ἐπιστολῆς του ἀναφέρεται. Τοὺς Χαλινοὺς τῶν ἵππων κατὰ πρῶτον λόγον τοὺς ὁποίους θέτομεν εἰς τὰ στόματα τῶν ἵππων, ἵνα ὑποτάσσωνται εὐκόλως οὗτοι εἰς ἡμᾶς, δυνάμεθα δὲ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὅπως τοὺς κατευθύνωμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν. Κατὰ δεύτερον ἐπίσης λόγον, τὸ μικρὸν πηδάλιον τοῦ εἰς μέγα μέγεθος πλοίου, τὸ ὁποῖον πλάσας καίτοι καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῆς θαλασσοταραχῆς κλυδωνιζόμενον, κατευθύνεται διὰ τοῦ μικροῦ τούτου πηδαλίου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ χειριζομένου τὸ πηδάλιον τοῦτο.

Διὰ τῶν δύο τούτων παραδειγμάτων, σαφὲς καταδεικνύεται ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα ἀντικείμενα καθίστανται ἱκανὰ ἵνα τιθασεύουν ὁ χαλινὸς μὲν τοὺς ἵππους, τὸ δὲ πηδάλιον ἵνα κατευθύνῃ τὰ μεγάλα εἰς ὄγκον πλοῖα. Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος τοῦ σώματος ἡμῶν ἐάν χαλιναγωγῇ συγκρατεῖ ἐκ τῆς πτώσεως ὡς καὶ τὸ ὅλον σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν διατηρεῖ μακρὰν τῆς ἁμαρτίας καὶ κατευθύνει πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, αἱ δὲ ἐκφράσεις διὰ τῆς γλώσσης πλούσιαι χάριτος, ἀποτελοῦν λόγους τῆς ἀληθείας κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐν ἐναντία περιπτώσεως καὶ τὸ ὅλον σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν διατηρεῖ φθείρησι περικυπτῇ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἡ γλῶσσα ἐλευθέρῃ πλέον φραγμῶν, ἀσύδοτος καὶ ἀχαλιναγωγῆτος, τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος τοῦ σώ-

ματος, μεταβάλλεται εἰς πῦρ ἱκανὸν ἵνα κατακαύσῃ, ἵνα ἀφανίσῃ τὰ πάντα, ὅπως καὶ μικρὰ ἐστία πυρὸς ὑπὸ ἀνέμου ἐνισχυομένη, κατακαίῃ ἐκτεταμένα καὶ πυκνὰ δάση. Καθίσταται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην σκληρὰ ἡ γλῶσσα, παρομοιαζομένη ὡς πλῆθος μέγα ἀδικιῶν. Μολύνει ὅλον τὸ σῶμα, τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος. Προκαλεῖ φθοράν, πνευματικὴν κατὰπτωσιν, ἀφανισμόν. Εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, δημιουργεῖ ὡς πῦρ ἐστίας τοῦ μίσους, τῆς συκοφαντίας, τῆς αἰσχρολογίας, τῆς βλασφημίας, τὴν ἐκδήλωσιν ἐν γένει τῶν κακίστων ἀνθρωπίνων παθῶν. Μέγα καὶ βερὸν πράγματι καὶ ἀσυγκράτητον κακὸν ἡ γλῶσσα. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ πράξει καθίσταται ἱκανός, ἵνα διὰ τῆς φυσικῆς του πνευματικῆς δυνάμεως, δαμάσῃ πᾶσαν φυσικὴν ἀγριότητα τῶν θηρίων. Τὴν γλῶσσαν ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ἐάν αὕτη στερεῖται χαλινῶ, δὲν ἐχαλιναγωγῇ διὰ τῆς χάριτος καὶ τοῦ θείου ἐλέους, τῶν πλουσιῶν τούτων δωρεῶν, δὲν ἡδυνήθῃ πράγματι, ὁ ἄνθρωπος, ὅπως δαμάσῃ καὶ ἐγκαταλελειμένη ἀχαλιναγωγῆτος πλέον καὶ ἀσυγκράτητος κινεῖται αὕτη πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν πλήρης διηρητηρίου θανατηφόρου, πρόξενος μεγίστων κακῶν, τόσον εἰς τὸ σῶμα ὅσον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Πολλὰς συμβαίνει τὴν γλῶσσαν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμεν εἰς ἔκφρασιν καὶ ἐκδήλωσιν τοῦ καλοῦ διὰ τῶν λόγων πλὴν ὅμως, τοῦτο δὲ τὴν συγκρατεῖ, οὐδὲ τὴν ἀσφαλίξει εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ καλοῦ. Πράγματι διὰ τῆς γλώσσης δοξολογοῦμεν τὸν ὕψιστον Θεὸν καὶ Πατέρα, πλὴν ὅμως δι' αὐτῆς βλασφημοῦμεν τὸ θεῖον Του ὄνομα, μὲ πᾶσαν πώρῃσιν καὶ ἀναισχυντίαν. πλέον δὲ τούτων καταρῶμεθα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς χλευάζομεν, τοὺς συκοφαντοῦμεν παντοιοτρόπως, ἐπιλήσμονες γεγόμενοι ὅτι καὶ εἰ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι πλάσματα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀδελφοί μας, ἔχομεν δὲ χάριτι Θεοῦ ἐν πνεύματι, τὸν αὐτὸν Πατέρα, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐπιτρέπομεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος μὲ κίνητρον τὴν γλῶσσαν, ἵνα ἐξέρχεται δοξολογία μὲν πρὸς τὸν Θεόν, εὐχαριστήρια δὲ πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, πρὸς πάντας τοὺς Ἁγίους, κατὰ δὲ καὶ πᾶσα αἰσχρολογία πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν. Καὶ ἐντεῦθεν παρατηρεῖται τὸ ἀκατανόητον φαινόμενον, τῆς ἀναμίξεως τῶν εὐλογιῶν καὶ εὐχαριστηρίων δεήσεων μετὰ τῆς κατάρας, τῆς προσευχῆς μετὰ τῆς βλασφημίας καὶ πάσης αἰσχρολογίας. Καὶ ἐπισημαίνει ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐπισφραγίζων τὸν λόγον του, ὅτι: ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναβλύξῃ γλυκὺ καὶ δροσιτικὸν ὕδωρ, συγχρόνως δὲ ἀμυρόν καὶ πικρόν, οὐδὲ ἡ συκὴ νὰ καρποφορῇ ἐλαίας, ἡ δὲ ἄμπελος σῦκα. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν εἶναι δυνατόν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, τῆς γλώσσης, ὅπως πηγάζῃ ὡς ἐκφράσεις συγχρόνως, εὐχαριστία καὶ κατάρα, προσευχή καὶ βλασφημία. Συμπερασματικῶς δὲ τονίζει καὶ προτρέπει καὶ διδάσκει πάντας διὰ τῶν ὑπερόχων καὶ πλουσιῶν εἰς ὑψηλὰς ἐνοίας λόγων του, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος, ἵνα ἐξέρχωνται ἄλλοτε μὲν εὐλογία,

προσευχή, δοξολογία, εὐχαριστία, ἐκδήλωσις ἐκάστοτε ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, λόγοι παρηγορίας πρὸς τεθλιμμένους καὶ τοὺς μακρὰν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εὐρισκομένους ἀδελφούς ἡμῶν, ἄλλοτε δὲ κατάρτα, λόγοι μίσους, βλασφημίας, αἰσχρολογίας, ψεύδους, συκοφαντίας, μνησικακίας καὶ πᾶσα ἐκδήλωσις κακίστων συναισθημάτων.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων, πραγματικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς χαλινὸς τῆς γλώσσης ἡ τελεία ἐπίγνωσις τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καθήκόντων κατὰ πρῶτον λόγον, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, ἐκτελεσις δὲ τῶν καθήκόντων τούτων μετὰ προθυμίας παρὰ πάντων, ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ εὐσεβείας μελέτη τοῦ θείου Νόμου καὶ ἡ τελεία παρὰ πάντων ἐφαρμογὴ ἡ ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐπίγνωσις τῆς ἀοράτου παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή καὶ ἡ ἐκ ταύτης πνευματικὴ ὠφέλεια. Πάντα ταῦτα ὡς ἄλλοις σιδηρᾷ, συγκερατοῦσα τὸν χαλινὸν τῆς γλώσσης.

Περὶ τοῦ προϊόντος τῆς γλώσσης, τῆς διὰ ταύτης ἐκδηλώσεως τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων, τῆς ποιότητος τῶν λόγων καὶ τῶν ἐντεθέντων ἀποτελεσμάτων ἀναφέρεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα ἐδάφια τῶν ἐπιστολῶν του καὶ ἐπιδιώκει δι' αὐτῶν ἵνα καταστήσῃ γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι πᾶς λόγος ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει ἀπαραιτήτως ὅπως φέρῃ τὴν σφραγίδα τῆς θείας χάριτος, κατάλληλος πρὸς οἰκοδομὴν καθιστάμενος. «Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλ' εἰ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσι καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακία. γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαγνοί, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν». (Ἐφεσίους, Κεφάλαιον Δ' στίχ. 29-32). «Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ὡς ἡμεῖς ἡμεῖς, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐν ἐκάστῳ ἀποκρίνεσθαι». (Κολασσαεῖς, Κεφάλαιον Δ' στίχ. 6). Καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τῶν παρατεθέντων ὡς ἄνω ἐδαφίων τῶν ἐπιστολῶν του, ὑψίστης διδασκαλίας παρέχει, πλουτοῦν μέγαν πνευματικῶν χαρισμάτων, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον, τοῖς πᾶσι παρεχόμενον.

Λόγοι εὐεργετικοί, καλλιπεῖς, πλήρεις εὐσεβείας καὶ ἀγάπης, κατάλληλοι πρὸς οἰκοδομὴν, ὡς προσφορὰ πνευματικῆς ὠφελείας καὶ τὸν Θεὸν δὲν λυποῦν καὶ τοὺς πλησίον ἡμῶν ἀδελφούς ἱκανοποιοῦν καὶ χαρὰν προκαλοῦν. Λόγοι ἀπηλλαγμένοι κακίας, θυμοῦ, ὀργῆς καὶ βλασφημίας ὡς θυσιά καὶ θυμίαμα εὐοσμὸν τῷ Θεῷ προσφέρονται, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν τὴν εὐεργεσίαν, τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν συγγνώμην ὑποδιδοῦν. Λόγοι χαριτωμένοι μὲ τὸ ὅλας τῆς φρονήσεως πάντοτε ἀρτιμένοι, ἀπηλλαγμένοι τῆς ὑποκρισ-

ας καὶ παντὸς μολυσμοῦ, προσφέρονται ὡς δοξολογία μὲν πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς δὲ τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, ὡς εὐωδία πνευματικὴ.

Καὶ οἱ δύο θεοκήρυκες Ἀπόστολοι, τὸσον ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, ὅσον καὶ ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος, ὡς ἐκ τῆς μελέτης τῶν παρατεθέντων ἐδαφίων τῶν ἐπιστολῶν των καταδεικνύεται, καρδίᾳ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος, νοῦς διανγῆς καὶ πεφωτισμένος ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, καὶ συνείδησις ἀκατάκριτος, συνιστῶσι τὰ μόνιμα στοιχεῖα, ἅτινα κινῶσι τὴν γλῶσσαν πρὸς ἔκφρασιν τῶν λόγων τῶν εἰς τὸν Θεὸν εὐαρέστων καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν εὐεργετικῶν. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα καλούμεθα πάντες οἱ ἄνθρωποι, οἱ φέροντες τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ ὅπως ἐπεξεργασθῶμεν καὶ ἐφαρμόσωμεν λόγῳ καὶ ἔργῳ εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν, ταυτοχρόνως δὲ μεταλαμπαδεύσωμεν εἰς τοὺς μακρὰν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς θείας χάριτος εὐρισκομένους ἀδελφούς ἡμῶν.

Πατρικὴ παραγγελία τῶν δύο Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀποδοχὴ καὶ ἐφαρμογὴ τῆς παραγγελίας ταύτης ὑπὸ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προσφορὰ τῶν ἐκ τῶν θείων παραγγελμάτων ἐπιτυγχανομένων ἀποτελεσμάτων, προσφερομένη ὡς δρόσος πνευματικὴ, καὶ εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἁμαρτίας φλογιζομένους ἀδελφούς ἡμῶν.

Ἀπὸ καρδίας πλήρη θείας ἐμπνεύσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, πράγματι ὑπερεκχειλίσσον καὶ ἀναπληροῦν ὡς δροσοδόλον ὕδωρ, λόγοι καλλιπεῖς, ἔξοχοι καὶ ὑπέροχοι εἰς ἔκφρασιν, διδακτικοὶ καὶ σωτηριώδεις εἰς χαρακτῆρα. Ἀπευθύνουν οἱ λόγοι οἱ οἱ δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν. Προσφέρουν ἔργον ἐποικοδομητικόν, πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν. Παρουσιάζουν τὸν πνευματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐκδηλώνουν πίστιν, ἀγάπην, φιλανθρωπίαν, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος, ὁ ἄνθρωπος, διακατέχεται. Κίνητρον τῆς ἐκδηλώσεως πάντων τούτων ἡ γλῶσσα, κινουμένη μετὰ σπουδῆς, ὡς ὁ κάλαμος γραφῆς ταχυγράφου γραφέως, ἵνα ἐκφράσῃ τὰ πλημμυροῦντα, τὴν καθαρὰν καὶ ἀκατάκριτον καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου εὐγενῆ συναισθήματα, εὐσεβείας, πίστεως καὶ ἀγάπης. Περὶ πάντων τούτων ἀναφέρεται καὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ, εἰς τὸν ΜΔ' Ψαλμὸν του, στίχ. 2 «Ἐξηρέυξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως δὲ τυγράφων».

Πάντες οἱ ἄνθρωποι, συνεπεῖς πρὸς τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν του ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, ὀφείλομεν ὅπως πληροῦμεν τὰς καρδίας καὶ διανοίας ἡμῶν τῆς θείας εὐλογίας καὶ χάριτος καὶ κινῶμεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἐκάστοτε, πρὸς ἔκφρασιν τῶν λόγων τῆς θείας ἀληθείας εὐσεβείας καὶ πίστεως, μακρὰν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πούλον (Β' Κορινθίους Κεφάλαιον Ζ' στίχ. 1) «παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγαπώνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

Ἡ τελετὴ τῆς Κυριαῖς τῆς Ὁρθοδοξίας

Μετ' ἐξόχου λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἔλαβεν χώραν καὶ πάλιν ἐφέτος ἡ λαμπρὰ καὶ ἀληθινότητος τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ χάρις πάντων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἦτο ἀπερίγραπτος καὶ ἐξόχως ἔλαμπε εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων διότι ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ τελετὴ αὕτη ἐτελέσθη εἰς ἡμετέραν αἰθουσαν. Ἡ ψυχὴ ὅλων πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰν ἀνεκλάλητον διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ τελῶμεν τὰς ἡμετέρας τελετὰς, διαλέξεις, κηρύγματα, προβολὰς καὶ παντοίας ἄλλας ἐκδηλώσεις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος εἰς αἰ-

θουσάν ἡμετέραν. Ἡ συγκίνησις δὲ κορυφούται ἐτι περισσότερον καθ' ὅτι ὡς γνωστὸν ἡ αἰθουσα αὕτη ἐγένετο διὰ τοῦ ἀπεκρήσθαι, τὸ ὅποιον καὶ ἀπετέλεσε τὴν μοναδικὴν πηγὴν ἐσόδου διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ τελετὴ αὕτη κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐτελέσθη μετὰ τοσαύτης λαμπρότητος, αἰγλῆς καὶ μεγαλείου πνευματικοῦ. Ἦτο ὄντως μία εὐαχρία πνευματικὴ, μία ἐορτὴ ἐσφῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων.

Μετὰ τὴν καθιερωμένην ἐναρκτήριον προσευχὴν καὶ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων τῆς νεοδημένου αἰθού-

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Συγκροτήσις ἀπὸ τὴν τελετὴν.

σις ταύτης, τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αἰξεντίος τοῦ ὁποῖου ἡ προσλαλία ἔχει ὡς ἑξῆς:

Π Ρ Ο Σ Λ Α Λ Ι Α
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΤΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
1974, ΕΝ ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΕΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΩΝ ΕΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩ

τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αἰξεντίου.

Σεβασμιώταται, ἐν Χριστῷ Ἀγιοὶ Ἀδελφοί.

Τίμιον Πρεσβυτέριον.

Σεμνὴ Χορεία τῶν προμαχούντων μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Διπλοῦν πανευφρόσυνον γεγονός συνεκάλεσεν ἡμᾶς ἅπαντας εἰς τὴν νεότευκτον ταύτην Ἱερὰν Κιβωτὸν τοῦ καθ' Ἡμᾶς Ἱεροῦ Ἀγῶνος τοῦτο μὲν, ἡ κατ' ἔτος ἐορταζομένη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, μᾶς, ἐκ τῶν μεγαλιτέρων Νικῶν καὶ περιθλεπτοτέρων

θριάμβων Αὐτῆς, κατὰ τῶν ποικιλονύμων βλασφημιῶν Αὐτῆς ἐχθρῶν καὶ ὑποίλων αἰρετικῶν, τοῦτο δέ, τὰ λαμπρὰ σήμερον θυρανοίξεια τῆς νέας ταύτης αἰθούσης κηρυγμάτων, διαλέξεων, προβολῶν καὶ τελετῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, στερουμένου, ἄχρι σήμερον τριαύτης, εἰς μέγεθος καὶ ιδιοκτησίαν.

Διὰ τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐντεταλμένοι παρὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου θὰ ὁμιλήσουν μετ' ὀλίγον ἐπακρίως καὶ πανηγυρικῶς καὶ θὰ τονίσουν ἡμῖν ὅτι, οἱ θριάμβοι καὶ αἱ νύκαι κατὰ τῶν ἐκάστοτε αἰρετικῶν πραγματοποιοῦνται διὰ τῆς **ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΗΜΩΝ** ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, ἀπάντων τῶν Ὁρθόδοξων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Διότι ἡ μυστικὴ καὶ ἀκατάβλητος δύναμις δι' ἧς ἐπετεύχθησαν τὰ λαμπρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν κατορθώματα καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιμύμενος Κυρίου, εἶναι **Η ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ Η ΝΙΚΗΣΑΣΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ**.

Αὕτη πειραματίζεται ἐπὶ τῶν ἀοράτων καὶ ἐλέγχει τὰ μὴ βλεπόμενα. Ὁ Ὁρθόδοξος ἀμιγῆς Χριστιαν

Ἡ ὥρα τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τῆς νεοδημιτῶν αἰθούσης.

νισμός, όπως ἡμεῖς ΑΚΕΡΑΙΟΝ ΕΝ ΠΑΣΙ διατηρήσαμεν, παρὰ τὰς μυρίας συναντωμένας ἐκάστοτε ἀντιξοότητας, καλεῖται σήμερον, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, νὰ ἐξαγγεῖλῃ τὴν Πίστιν Αὐτῆς, προβάλλων τὰ πνευματικά βιώματα καὶ ἐπιτεύγματα Αὐτῆς πρὸς μίμησιν καὶ παραδειγματισμόν.

Καλεῖται ἡ Ὁρθοδοξία σήμερον ὅπως διατρανώσῃ τὴν πεποίθησιν Αὐτῆς ἐναντι τῆς συγχρόνου ἀρνήσεως, ἀποστασίας καὶ ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, διδάσκουσα ὅτι ἡ Πίστις ἡμῶν, δὲν ἀποτελεῖ σύμπλεγμα κατωτερότητος οὔτε ἡ Θεολογία Αὐτῆς ἀνεδαφικὴν γνῶσιν καὶ ἐπιστήμην, ἀλλὰ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΑΣΦΑΛΗ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑΝ ΓΝΩΣΙΝ, ἣτις, ὡς ἀλήθεια ἐξ Ἀποκαλύψεως, ἐκφράζει κατ' ἀπόλυτον τρόπον τὸ ἀπειδὲς καὶ ἀσφαλὲς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἴδού διατὶ πρέπει πάλιν καὶ πολλάκις νὰ το-νίζωμεν καὶ νὰ ἐξαίρωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐμπεδώσεως τῆς Πίστεως, μιᾶς Πίστεως εἰς τὸν Πνευματικὸν κόσμον τοῦ ὑπερέραν, μιᾶς Πίστεως διαπρυσί-ως, ἐξαγγελλούσης τὴν ἀλήθειαν ὅτι, αὕτη δὲν εἶναι κατασκευάσμα λογικῆς καὶ συναισθηματικῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ κλίμαξ, τὴν ὁποῖαν ὥραματίσθη ὁ Ἰσὼβ ἡ νοη-τὴ Γέφυρα ἡ ὁδηγοῦσα τὸ Πνεῦμα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ἐπ' οὐρα, τὸν ἅγιον κόσμον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιον πρέπει νὰ ἐπιποθῇ διακαῶς πᾶσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ καρδιά.

Ταῦτα, ὀλίγα μὲν, ἀλλὰ πρέποντα ἀφ' Ἡμῶν, ὡς πρὸς τὴν λαμπρὴν καὶ Μεγάλην Ἑορτὴν καὶ Πα-νηγυριν τῆς Ὁρθοδοξίας, περὶ ἧς ἀναλυτικώτερον εὐθύς ἀμέσως θὰ ἀκούσῃτε.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον χαρμόσυνον γεγονός, τὸν ἐγκαινισμὸν δηλονότι καὶ τὴν πρώτην λειτουργίαν τῆς εὐλογητῆς ταύτης αἰθούσης ἐν τῇ ὁποίᾳ τοῦ λοι-ποῦ θὰ τελῶμεν ἀνεμπόδιστως πλέον καὶ κανονικῶς τὰς ἑορτίους συνάξεις καὶ πανηγυρικὰς ἡμῶν ἐκδηλώ-σεις, τοῦτο μόνον καθηκόντως πρέπει νὰ τονίσωμεν, οὐχὶ πρὸς αὐτοέπαινον ἢ κοῦφον ναρκισσισμόν, ἀλ-λὰ πρὸς γνῶσιν καὶ μόνον ἀμερόληπτον τῆς ἀληθείας διὰ τὴν δημιουργίαν ταύτης.

Η ΑΙΘΟΥΣΑ, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ΑΤΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΤΡΙ-ΣΚΟΜΕΘΑ, ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΔΕ, ΚΑΡΠΟΣ ΓΑΤΚΤΣ, τῆς διοργανώσεως κατὰ τὸν πλέον συνετὸν καὶ εὐσυνείδητον τρόπον τῶν οικονομι-κῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ μάλιστα τῆς μοναδικῆς πη-γῆς ἐσόδου δι' αὐτήν, τοῦ «ΑΠΟΚΗΡΟΥ», διὰ τῆς ὁποίας σήμερον ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἐπίτευγμα, νὰ μὴ εἴμεθα φιλοξενούμενοι ἄλλοτρί-ων αἰθουσῶν, ἀλλὰ εἰς μίαν ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΝ ΤΟΤ' ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ ΑΙΘΟΥΣΑΝ», ὥστε νὰ παύσῃ πλέον ἡ πικρία ἡμῶν ὅσας ἀπογοητευόμεθα διὰ τὴν ἀρνήσιν παραχωρήσεως αἰθούσης παρὰ τῶν διαφόρων συλλόγων καὶ σωματείων.

Δυνάμεθα ἐπ' εὐκαιρία νὰ εἴπωμεν σήμερον, ὅτι αἱ οικονομικαὶ ὑπηρεσίαι ἡμῶν, φέρουσιν πλέον τὴν

σφραγίδα τῆς σοβαρότητος, τῆς ἐντιμότητος καὶ τῆς προκοπῆς.

Χαρακτηριστικὸν δὲ αὐτῶν γνώρισμα ἡ ἐργατι-κότης, ἡ φιλοτιμία, ὁ εὐστοχος συνδυασμὸς πραγμά-των. Μόχθος μάλιστα ὑπὲρ αὐτῶν, πιστὸς καὶ ἀνευ ἰ-διωτικῶν προσωπικῶν βλέψεων παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦτα συμφέρον, ὥστε νὰ ἐπιτύ-χωμεν ἅπαντα τὰ προγραμματισθέντα καὶ νὰ πραγμα-τοποιῶμεν συνεχῶς καταπληρτικὰ ἐπιτεύγματα καὶ ἀποτελέσματα, ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐνθα πρότερον ὑπῆρχεν νέφους ἢ, μᾶλλον ὑπῆρχον δυσδιάκριτα σημεῖα εὐ-ρύθμου καὶ ὁμαλῆς διαχειρίσεως.

Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται σήμερον ἐκ τῆς θέσεως ταύτης νὰ ἀπευθύνωμεν ἐν συγκινήσει πολλῇ ἐκ χα-ρᾶς, τὰς ἐνθέριμους Ἡμῶν εὐχαριστίας, κατὰ πρῶ-τον λόγον πρὸς τοὺς δωρητὰς τοῦ οἰκοπέδου τῆς αἰ-θούσης, τὴν εὐσεβῆ καὶ φιλόφρονον ἡμῖν οἰκογένει-αν τῶν ἀδελφῶν ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΦΩΦΑΣ ΤΣΙ-ΚΝΙΑ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, οἵτινες πλέον συναρι-θμοῦνται μετὰ τῶν Μεγάλων εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ὅσαύτως εὐχαριστοῦμεν καὶ συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας ἅπαν τὸ Ἀξιότιμον Οἰ-κονομικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Τα-μείου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διότι ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνον δι-ετίας, ἐμόχθησεν ὑπερπερισσῶς ἵνα ἀποπερατώσῃ τὰ ἔργα τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ Γηροκομείου ἡμῶν ἐν Τσακῷ Ἀττικῆς... Ἐπίσης ἐθεμελίωσεν τὸ Γηροκο-μεῖον ἡμῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὕψωσεν ἐκ θεμελίων τὴν λαμπρὰν ταύτην αἴθουσαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς τακτικῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν πιστῶν, συνέβαλεν παντοιοτρόπως εἰς τὸν ἀνακαινισμόν ἢ τὴν ἐπέκτασιν τῶν Ι. Ναῶν Ἑπαγαντῆς καὶ Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς, Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν, Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου καὶ τῶσαν ἄλλων.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ εὐλογοῦμεν πατρικῶς ἅπαν τὸ εὐσεβὲς ἀνώνυμον πλῆθος τὸ συγ-κροτοῦν τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Παρεμβολὴν, τοὺς αἰδеси-μωτάτους Πρεσβυτέρους καὶ τὰ ἀξιώματα Ἐκκλη-σιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν ὑπαγομέ-νων εἰς τὸ Γενικὸν ἡμῶν Φιλόπτωχον Ταμεῖον διὰ τὴν πρόφροναν συμπαράστασιν καὶ πᾶσαν βοήθειαν διὰ τὰ ἔργα ταῦτα.

Ἐπίσης καθηκόντως εὐχαριστοῦμεν τὸν ρέκτην συνεργάτην ἡμῶν, ἀξιότιμον Κύριον Θεόδωρον Μαρ-τινόλην διὰ τὴν εὐσυνείδητον καὶ πολύτιμον προσφορὰν αὐτοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τῶν οικονομικῶν καθόλου πραγμά-των Ἡμῶν.

Ὅσας τοσοῦτον συμβάλλει φιλοτίμως εἰς τὴν καθόλου ἀκμὴν τῶν οικονομικῶν τοῦ Ι. ἡμῶν Ἀγῶνος διὰ τῆς ἀόγκου καὶ ἀνιστάτου ἐργατικότητος καὶ ζή-λου αὐτοῦ....

Ἴδού λοιπὸν σήμερον, τὸ διπλοῦν καὶ πανευφρό-συνον γεγονός ὅπερ συνεκάλεσεν ἡμᾶς ἅπαντας σε-πτήν ἡγεσίαν, τίμιον Πρεσβύτεριον καὶ εὐσεβέστα-τον Λαόν, ἵνα καὶ αὐθις διτρανώσωμεν τὴν νίκην ἀφροσύσιν ἀπάντων ἡμῶν πρὸς τὴν φλὴν, τὴν Φι-

τάτην ἡμῶν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀκούσωμεν τὸν Μισθωτὸν Κύριον λέγοντα ἡμῖν: «Οὕτω λαμπρὰν τὸ Φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὥσως ἴδωσιν τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς».

Μετὰ τὸν Μακαριώτατον τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος.

Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ.κ. Ἀκάσιος

Ἐνδιαμέσως τῶν ὁμιλιῶν τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, ἡμῶν, ἐφάλλησαν ἱμνοὶ ὠραϊότατοι καὶ κατασκευαστάται ὑπὸ χροαδίας ἱεροφαλτῶν διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ μουσικολογιατάτου ἱεροφάλτου κ. Νικ. Κουκουλάκη.

Συγκλονιστικὴ καὶ ἀπεριγράφτως οἰκοδομητικὴ καὶ ὠφέλιμος ὑπῆρξεν ἡ ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ καὶ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτρου. Οὗτος ἐν πολλοῖς ἐξῆρε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας. Ὁμίλησε διὰ τὴν οὐσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐτόνισε ὅτι Ὁρθοδοξία καὶ Θεὸς εἶναι ἑννοιαὶ καὶ πραγματικότητες ταυτῶσται.

Ἐν συνεχείᾳ ὁμίλησεν διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ συνδιασμοῦ ὀρθοδοξίας καὶ ὀρθοπραξίας, αἱ ὁποῖαι ἄγουν τὸν χριστιανὸν εἰς τὴν ἁγιότητα.

Ἐτόνισεν ἰδιαίτερας ὅτι ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ πατριον ἐορτολόγιον ἐὰν ποθῇ νὰ σωθῇ καὶ νὰ θεωρῇ, διότι τοῦτο εἶναι τὸ ἐορτολόγιον τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ὅτι οἱ νεοσημρολογῖται εἶναι σχηματικοὶ καὶ νῦν εἰς τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας αἰρετικοὶ διότι ἡ κρατούσα ἐκκλησία συμπεροσείχεται, συλλειτουργεῖ καὶ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τῶν ἀπαισίων αἰρετικῶν καὶ οἰκουμενιστῶν.

Ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀληθινήν καὶ γερασὴν μορφήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου τέως Φλωρεντίας, ὁ ὁποῖος, ὑπῆρξεν ὁ στυλοβάτης τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ ἀγῶνος. Εἶναι ἀδύνατον διὰ τῆς γραφίδος νὰ ἀποδοθῶν τὰ λεχθέντα μετὰ ζήλου ἡφαιστεϊδούς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ, Θεολόγου καὶ συγγραφέως κ. Σταύρου Καραμήτρου, ὁ ὁποῖος ὁσάκας ὁμιλεῖ περὶ Ὁρθοδοξίας καὶ περὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀναπτέρονται καὶ κάμνει καὶ τοῖς ἀεροατὰς του νὰ ἀναπτέρονται καὶ νὰ ἀνέρχονται διὰ τοῦ νοῦς μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Ἄλλ' εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὁμιλῇ οὕτω ὁ Θεολόγος κ. Καραμήτρου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὸ κλέος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἓνα ἐκ τῶν γνησιωτέρων ἐκπαιστώπων τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὸν κ. Καραμήτρου τὸν λόγον ἔλαβε ὁ κ. Γεώργιος Μαρκουλάτος τοῦ ὁποῖου τὸν λόγον δημοσιεύομεν κατωτέρω. Ἀκολούθως ὁμιλῆσεν ὁ κ. Νικήτας Ἀναγνωστοπούλου δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάτρῳ καὶ Νομικὸς Σύμβου-

λος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Οὗτος μετὰ ζήλου ἱεροῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀσυγκρατήτου ἀνεφέρθη εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐξάρας τὸ μέγα ἔργον τοῦ περιφήμου οἰκονομικοῦ Συμβούλου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Θεοδώρου Μαριώλη, ὅστις μὲ τοὺς περιφήμους οἰκονομικοὺς τοῦ συνδυασμοῦ κατώρθωσε νὰ περιάγῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος εἰς μεγίστην ἀνθηρὸν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. ΑΤΕΝΤΙΟΝ καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν ἐπιτευγμάτων, τὰ ὁποῖα καταπλήσουν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν.

Ὁ κ. Μαριώλης ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν εὐσυνειδησίᾳ, τιμότητι καὶ καλῇ οἰκονομικῇ διαχειρίσει, ἀπέβη μέγας παράγων διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν πρόδον τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ ἀγῶνος ἀπὸ πλευρᾶς οἰκονομικῆς. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν συντελοῦνται τοιαῦτα λαμπρὰ ἔργα εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν. Τὸ οἰκοτροφεῖον τοῦ Τσακού, ἡ αἰθουσα τῶν κηρυγμάτων εἰς τὸ Περιστέριον καὶ ἡ ἑτέρα αἰθουσα ἥτις κτίζεται εἰς οἰκόντεδον δωρηθὲν ὑπὸ εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν ἔργα τῆς πρωτοβουλίας τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ διὰ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχ.π. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. ΑΤΕΝΤΙΟΥ καὶ τῶν περιφήμων συνεργατῶν αὐτοῦ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν πρωτοαγορίαν ἔχοντος τοῦ ἡμετέρου οἰκονομικοῦ συμβούλου κ. Θεοδώρου Μαριώλη. Ὁ λόγος τοῦ κ. Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου κατεσυνεκίνησε καὶ συνεκλόνησε τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις πρῶτον καὶ τί ὕστερον περὶ τοῦ θαυμασίου καὶ ἀληθμονήτου λόγου τοῦ δοσιολογιατάτου μοναχοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, ὁ ὁποῖος ὁμιλοῦμενως συνετάραξε, συνεκλόνησε, συνήρπασε, συνεκίνησε καὶ ἀνεμόχλευσε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Μὲ τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου, τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἡμέτερος συγγραφικὸς κάλαμος ἀδυνατεῖ ὅλως νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως ἐγένετο κατόπιν ἐμπνεύσεως καὶ φωτίσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ Πατὴρ Μάρκος ἀποτελεῖ μίαν λαμπρὰν καὶ ἀνεπανάληπτον φυσιογνωμίαν εἰς τὸν ἡμέτερον ἱερὸν ἀγῶνα. Ἀποτελεῖ τὸν γνησιώτερον ἐκπρόσωπον τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ τὴν γνησιωτέραν μορφήν τῆς ἀγιοτάτης Ὁρθοδοξίας τοῦ πατρίου ἐορτολογίου. Ὅσακις ὁ πατὴρ Μάρκος ἀπτεται τοῦ θέματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ πατρίου ἐορτολογίου μεταρσιούται, ἀναπτέρονται, ἀνέρχεται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ἤλεκτρίζει τὰς ψυχὰς πάντων καὶ δίδει εἰς ὅλους νὰ ἐννοήσουν τί ἐστὶ Ὁρθοδοξία. Εἶδε Κύριος ὁ Θεὸς νὰ δωρίξῃ ἔτη πολλὰ καὶ μακροσημῆρευσιν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ ἀνεπανάληπτον φυσιογνωμίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἡ ὁποία ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἀγωνί-

ζεται λόγους καὶ συγγραφαῖς διὰ τὴν κατῆχυσιν τῆς ἀγιοπίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀρτιωτάτη μόρφωσις, ἣν κέκτηται ὁ δοσιλογιώτατος πατὴρ Μάρκος Χανιώτης, ἡ μόρφωσις ἡ θύραθεν καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ὅλ' εἶναι καὶ ὁ ἱερός ζήλος, ὁ ὁποῖος διαφλέγει τὴν ψυχὴν καὶ ὁ ὁποῖος τὸν κάμνει νὰ αἰρεται εἰς ὑψηλὰ ἀπαρασπείλαστα, ὁσάκις ὀμιλεῖ καὶ ὑπεραμύνεται τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν σελητῶν τῆς Ἐκκλησίας κανόνων καὶ παραδόσεων. Ὁλόκληρος ζηλωτὰς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἢ μᾶλλον ἐλαχίστους συγκρινομένους μὲ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη. Ἡ μορφὴ τοῦ ὑπενθυμίζει Νεκταρίους, Νικοδήμους, Ἀγιορείτας, Κοσμάς Αἰτωλούς καὶ ἄλλας λαμπρὰς φουσιγνωμίας καὶ μεγάλας μορφὰς τοῦ Γένους, οἱ ὁποῖοι ἠγωνίσθησαν μέχρι θαθῆος γήρατος διὰ τὴν κατῆχυσιν τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος, καὶ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὁ πατὴρ Μάρκος ἐν τῷ προσώπῳ του ἀνανεώνει ἀγωνιστικὰς διδασκαλικὰς μορφὰς τοῦ Γένους καὶ μᾶς κάνει μὲ τὴν ἀγίαν του μορφὴν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οἱ ἄγιοι οὐδέποτε θὰ ἐκλείψουν ἀλλὰ θὰ ὑπάρχουν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη ἐψάλησαν θαυμαστοὶ ὕμνοι ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω χορωδίας καὶ οὕτω ἔλαβε τέλος ἡ λαμπρὰ καὶ ἀληγομένης αὐτῇ τελετῇ, τὴν ὁποῖαν μετὰ συγκινήσεως μεγάλης θὰ ἐνθυμῶνται ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὴν παρακολούθησιν ἐκ τοῦ συνέγγυς καὶ νὰ ζήσουν τὰς μεγάλας στιγμὰς, τὰς ὁποίας τοὺς ἐχάρισε. Ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς γραφίδος δὲν δύναται νὰ ἱστορηθοῦν.

Ὑπάρχουν στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ ζῇ εἰς τοὺς κόσμους τοῦ ὁρατοῦ, τοῦ ἡθικοῦ, τοῦ μεγάλου, τοῦ ὑψηλοῦ, τοῦ ἀνεπαισθητοῦ.

Ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν διὰ τὰς ὁποίας ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῇ. Ὑπάρχουν στιγμαὶ διὰ τὰς ὁποίας μόνος ταύτας ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔρχεται εἰς τὴν γῆν. Ταύτας στιγμὰς ἐζητήσαμεν εἰς τὴν νεόδομητον αἰθουσαν κληρυμάτων ἐν Περιστερίῳ, αἰθουσαν, εἰς ἣν τοῦ λοιποῦ θὰ τελῶνται αἱ ἡμέτεραι διαλέξεις, τὰ κηρύγματα, αἱ ὀμιλίες, αἱ τελεταὶ καὶ αἱ προβολαὶ πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας ὑπὲρ ἧς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν.

Ἰδὼ λοιπὸν ὅτι ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν προάγεται.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς

·Η Μεγάλη Έβδομάς

Μεγάλη Δευτέρα

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Ἰησοῦς ἐπεινάσεν. Μία σιγὴ μὲ ὥραιον καὶ πυκνὸν φύλλωμα προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἐξήτησε νὰ εὔρη σῦκα εἰς αὐτήν. Τὸ δένδρον ὅμως εἶχε μόνον ὥραιαν ἐμφάνισιν χωρὶς νὰ ἔχη καὶ καρπὸν. Καὶ ὁ Κύριος κατηράσθη καὶ ἀπεξήρανε τὴν σιγὴν....

Ἀναγνώστα καὶ σὺ καὶ ἐγὼ πολλάκις ὁμοιάζομεν πρὸς αὐτὴν τὴν σιγὴν. Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς ἀνέχεται ἀκόμη καὶ μᾶς περιμένει νὰ καρποφορήσωμεν. Δὲν μᾶς κατηράσθη ἀκόμη διότι διαφέρομεν ἀπὸ τὴν σιγὴν εἰς τὸ ὅτι κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ ἔχομεν νοῦν καὶ καρδίαν, εἰς τὴν ὁποίαν βασίζεται διὰ τὴν διόρθωσίν μας. Περιμένει ὁ Κύριος ὅτι ὁ νοῦς μας θὰ ἐργασθῇ, ὅπως πρέπει, καὶ ἡ καρδία μας θὰ ἀρχίσῃ νὰ πάλῃ ὅπως ἀρμόζει, καὶ δι' αὐτὸ συνεχῶς «κρούει» καὶ μᾶς προσκαλεῖ.

Ἀλλοίμονον ἂν ὁ νοῦς μας ἀποδειχθῇ μέχρι τέλους ἀδιόρθωτος καὶ ἡ καρδία σκληρυνθῇ τόσον πολὺ Θὰ μείνωμεν ἀκαρπια «εἰς τὸν αἰῶνα».

Μεγάλη Τρίτη

Δέκα Παρθένοι εἶχον προσκληθῇ εἰς τὸν γάμον. Αἱ πέντε ἦσαν «φρόνιμοι» καὶ αἱ πέντε «μωραὶ». Αἱ «φρόνιμοι» Παρθένοι ἔδειξαν καὶ ἐδῶ τὴν φρόνησίν των καὶ ἐφρόντισαν νὰ ἔχουν ἐγκαίρως λάδι εἰς

ἰδοὺ λοιπόν, ὅτι τελοῦνται ἔργα ὑψηλά, μεγάλα, ἀνεπανάληπτα, καὶ ἐὰν οἱ ἐχθροὶ οἱ ἔσωθεν καὶ οἱ ἔξωθεν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας δὲν θέλουν νὰ τὰ βλέπουν καὶ νὰ τὰ ἀναγνωρίζουν, διότι εἶναι τυφλοὶ τοῖς πνευματικαῖς ὀφθαλμοῖς ὑπάρχει ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος τὰ βλέπει καὶ ὁ ὁποῖος ἡμέραν τινὰ θὰ τὰ ἐπιβραβεύσῃ, θὰ τὰ στεφανώσῃ καὶ μετ' αὐτῶν ὅλους τοὺς ἐξόχους ἀγωνιστάς, καὶ σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς δημοσιουργίας μοναδικῶν ἔργων εἰς τὸν ἡμέτερον ἱερὸν ἀγῶνα. Ἀνέκουν πολλά εὖγε, πολλά συγχαρητήρια, πολλοὶ ἐπαινοὶ εἰς τὴν ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κληρικoὺς ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι παντοιοτρόπως ἐβελήθησαν τὸ ἔργον τοῦτο ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνωνύμοις ἡρώας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ ὁδοῦ των γίνονται αἰτία νὰ δημιουργοῦνται ἔργα θαυμαστά καὶ πρωτοφανῆ εἰς τὸν ἡμέτερον ἱερὸν ἀγῶνα. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ἐνισχύσῃ πάντας τοὺς ἀγωνιστάς τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νὰ συνεχίσουν τὸν ἱερὸν των ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἔργων αὐτῶν, ἵα ὅποια γίνονται αἰτία νὰ δοξάζεται ἐπὶ γῆς ὁ Θεὸς καὶ νὰ λαμπρύνεται, μεγαλύνεται καὶ ἐξαπλοῦται ἡ ἀγία Ὁρθοδοξία ὑπὲρ ἧς ἐπὶ πεντηκονταετίαν πάσχουμεν, ἀγωνιζόμεθα, ἀγωνιούμεν καὶ εἰμεθα ἔτοιμοι καὶ τὴν ἡμετέραν ζωὴν καὶ τὸ αἷμα ἡμῶν νὰ χύσωμεν ὑπὲρ αὐτῆς.

τάς λαμπάδας των. Αἱ «μωραὶ» Παρθένοι καὶ ἐδῶ ἔπεσαν θύματα τῆς μωρίας των καὶ δὲν ἐφρόντισαν δι' αὐτὴν τὴν ἐτοιμασίαν. Ὁ Νυμφίος ἦλθεν ἀργά. Ἡ νύξ εἶχε πλέον προχωρήσει. Τότε ἀνεκάλυσαν τὴν ἔλλειψίν των αἱ «μωραὶ» Παρθένοι. Ἐτρεξαν τότε νὰ εὔρουν λάδι διὰ τὰς λαμπάδας των... Ἀλλὰ ἡ θύρα τοῦ γάμου ἐκλείσθη καὶ αἱ «μωραὶ» παρθένοι ἀδίκως πλέον ἐφύναζαν.

Αὐτὴν τὴν ὥραιαν καὶ παραστατικὴν παραβολὴν εἶπεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ ἀναγνώστα, ὅτι κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ μπορεῖ νὰ εὐρεθῶμεν, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα μας, χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην προετοιμασίαν.

Δὲν γνωρίζομεν οὐδὲ τὴν ὥραν οὐδὲ τὴν στιγμήν...

Μεγάλη Τετάρτη

Εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς «δικαίου» φιλοξενεῖται ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μία ἁμαρτωλὴ ἐτόλμησε νὰ περάσῃ τοῦ Φαρισαίου τὸ κατώφλιον καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸν ἐκπληκτον οἰκοδεσπότην ῥίπτεται εἰς τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Μῦρον πολύτιμον μὲ δάκρυα θερμὰ χύνει στὰ πόδια τοῦ θείου Διδασκάλου, ποὺ τὰ ἀσπάζεται με εὐλάβειαν ἢ... «δυσώδης» γυνή. Σκάνδαλον μέγα διὰ τὸν Φαρισαῖον. Ὁ Ἰησοῦς δέχεται τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς ἀπὸ μίαν ἀξίαν θανάτου ἁμαρτωλὴν.....!

Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι Φαρισαῖος. Γνωρίζει ἐπὶ πλέον Αὐτὸς τί συμβαίνει εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῆς ἁμαρτωλῆς αὐτῆς γυναίκος. Δὲν θεωρεῖ καθόλου ἀξίαν θανάτου οὔτε περιφρονησεως ἐκείνην ποὺ ἔχει πλῆρην καθαρῶσθαι μέσα εἰς τὰ δάκρυα τῆς εἰλικρινοῦς τῆς μετανοίας. «Ἀφίενται αὐτῇ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί...»

Ἴδου ποίαν ἀξίαν ἀπεδίδει ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἀγάπης εἰς τὴν ἐπιστροφὴν. Δέχεται μὲ χαρὰν πάντοτε ἐκεῖνον ποὺ μετανοεῖ.

Μεγάλη Πέμπτη

Ἡ τελευταία ἡμέρα ποὺ μένει ὁ Κύριος με τοὺς μαθητάς Του. Τὸ Πάσχα τοῦ ἀμνοῦ προετοιμάζεται ἐνωρίς εἰς τὸ ἀνώγειον ἐνὸς φιλόξενου σπιτιοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ. Τὸ βράδυ τρώγει ὁ Ἰησοῦς τὸ τελευταῖον Πάσχα με τοὺς μαθητάς Του καὶ κατόπιν παραδίδει εἰς αὐτοὺς τὸ φορικτὸν μυστήριον τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του. Ὑποδεικνύει τὸν προδότην, ποὺ μολύνει τὴν συντροφικὴν με τὴν παρουσίαν του, καὶ ὅταν ὁ προδότης φεύγῃ ἀφίειν ὁ νεῖος Διδάσκαλος τὴν καρδίαν Του νὰ ἐκχειλίσῃ τοὺς θησαυροὺς ἐκείνους τῆς ἀγάπης, ποὺ τόσο ἀριστοτεχνικὰ μᾶς τοὺς δέσσωσεν ὁ ἐπιστήθιος μαθητής.

Ἀκολουθεῖ ἡ προσευχὴ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα διὰ τοὺς μαθητάς Του καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ ἐκφράζει ἐκεῖ τὸν πόθο Του διὰ τὴν ἐνότητά

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητος τὴν 7ην Ἰανουαρίου ἐ.ε. (Π.Ο.Η.) ἔλαβε χώραν ἡ κοπή τῆς βασιλοπιδίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Εὐαγγελιστρίας Καραβά.

Οὕτω ἀπὸ ἐνωρίς τὸ ἀπόγευμα τῆς 7ης Ἰανουαρίου ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τοῦ Πειραιῶς ὑπερβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου, τῶν Ἑπομενοσυμβουλίων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων, τῶν Ἱεροφαιλτῶν

καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῶν ὁπαδῶν Του, πὺλ τόσον ἔχει δυστυχῶς λησμονηθῇ.

Εἰς τὸν κήρυκον τῆς Γεσθημανῆ, κατόπιν, ἡ ἀγωνία τοῦ ἀναμαρτήτου ἔμπρὸς εἰς τὸ ποτήριον πὺλ Τὸν προεμένει, καὶ ἡ ὑπερτάτη ἐκείνη ὑποταγή πρὸς τὸν Πατέρα Του χάριν τῶν ἀνθρώπων. Μετ' ὀλίγον παραδίδεται εἰς τὸ προδοτικὸν φίλημα εἰς χεῖρας τῶν ἀμαρτωλῶν....

Μεγάλη Παρασκευή

Ὅλην τὴν προσηγηθεῖσαν νύκτα ἐταλαιπωρήθη ὁ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου ἔμπρὸς εἰς τὸ ἀνόμιμον συνέδριον τῶν πασανόμων πὺλ εἶχεν ἐτοίμη τὴν καταδίκην Του.

Πρωτὶ - πρωτὶ ἐπικυκλῶνεται τυπικῶς ἡ νυκτερινὴ καταδίκη καὶ ἔπειτα διαπομπεύεται δέσμος ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, μέχρι τοῦ Πραιτωρίου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τοῦ Ἡρώδου καὶ πάλιν στέλλεται πρὸς τὸν Πιλάτον. Ἡ παρουσία Του γεννᾷ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν πεποίθησιν τῆς ἀδωότητός Του. Ἡ ἀδικία ἐναντίον Του ἀσάφαις γεννᾷ τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἡγεμόνος εἰς τὴν ἀρχήν. Ἀλλὰ ἡ προσήλωσις εἰς τὸ συμφέρον θραύει κάθε ἀντίστασιν τῆς συνειδήσεως, καὶ ἐγκρίνεται ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς καταδίκης πὺλ ὁμολογεῖται, ὅτι εἶναι ἀδικία. Ὅλγαι σταγόνας ὕδατος προσκαλῶνται νὰ καθαρίσουν τὰς χεῖρας τοῦ καιροσκόπου Ἡγεμόνος ἀπὸ τὸ ἀπῶν αἷμα πὺλ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λαὸς ζητοῦν νὰ πέσῃ ἐπάνω των καὶ ἐπάνω εἰς τὰ παιδιὰ των. Ὁ Βαραββᾶς ἐλευθερώνεται καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποθνήσκει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν.

«Τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδινᾷται. Ζητεῖ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ σβύσῃ μὲ τὸ Αἷμα Του τὸ γραμμάτιον τῶν ἀμαρτιῶν μας.

Μᾶς δίδει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν θυσίαν Του τὴν «αἰωνίαν λύτρωσιν».

Μᾶς προσκαλεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ Του νὰ πέσωμεν εἰς τὰς ἀνοικτάς Του ἀγκάλας καὶ νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὴν πληρωμένην πλευράν Του τὴν ἁφροσιν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν.

— «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι....»

καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. Περί δὲ τὴν 4ην μ.μ. ἀφίχθησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιος καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίας συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Πανοσιολογιστῶν Ἀρχιεπισκοπῶν Ἡσίου Καρλάφτη καὶ Βασιλείου Λιάτσου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεγαρίδος Ἱερολογιωτάτου κ. Ἰωακείμ.

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Ναοῦ ὑπεδέξατο τοὺς ἀφίχθέντας Ἱεραρχας ὁ ἐφημέριος τοῦ Καθεδρικῷ Ναοῦ, Αἰδεσιμολογιώτατος Οἰκονόμος π. Νικόλαος Καλοσκάμης, καὶ ἀκολούθως, οἱ Σεβασμιώτατοι ἀνῆλθον εἰς τοὺς Ἀρχιερατικὸς Θρόνους. Μετὰ τὸ «Εὐλογητός» καὶ τὴν Μεγάλην Δοξολογίαν, τελεῖται σύντομος δέησις τῷ Ἀγίῳ Θεῷ ἡμῶν ὅπως εὐλογήσῃ τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν καὶ δωρήσῃ τὴν πολιτεύμενον εἰρήνην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ κόσμῳ.

Περατωθεῖσιν τῶν αἰτήσεων καὶ τῶν εὐχῶν ἀποδίδονται θαυμάσια χριστιανικὰ ἄσματα ὑπὸ νεανίδων, τελουσῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ὁσιολογιώτης Μοναχῆς Μαγδαληνῆς Σκάρου, μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁπῶν, τὸν λόγον λαμβάνει ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς καὶ ἀσκητικὸς θεράπων τῆς Θέμδος, ὁ ἐγνωσμένου ἐπιστημονικοῦ κύρους Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Νικήτας Ἀναγνωστοπούλου, ὅστις ἡρμήνευσεν τὸ ἔθιμον τῆς βασιλοπιδίας, τονίσας ὅτι, εἰς τὴν πεντηκονταετῇ ἱστορίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος διὰ πρώτην φορὰν λαμβάνει χώραν τοιαύτη τελετή. Ἐξάρας τὸ Παιμαντορικὸν ἔργον τοῦ Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος εὐχρηδὲς τῷ Αὐτῷ ὅπως, καὶ κατὰ τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν συνεχίσῃ τοὺς Ἱεροὺς Ἀγῶνας Του ὑπὲρ τῆς Πατρώας Πίστεως, προτρέπων δὲ πάντας, ὅπως βοηθήσουν Αὐτὸν εἰς τὸ πολυεύθυνον τῆς Ἀρχιερατικῆς ἔργον, ὅπερ κατὰ τὸν Ἰσίδωρον, τὸν Πηλουσιώτην εἶναι ἐκρεῖττον πάσης πολιτείας καὶ ἀξίας, δὲν εἶναι ἀρχὴ ἢ τυραννίς, ἀλλὰ λειτουργία πλήρους ἰδρώτων, πόνων, κινδύνων φροντίδων καὶ ἀγρυπνιῶν. οὐκ ἀνισσας ἀλλὰ φροντίς, οὐ τροφή ἀλλὰ λειτουργία υπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος ἀλλὰ πατρικὴ κηδεμονία, οὐ τυραννικὴ αὐτονομία, ἀλλὰ οἰκονομικὴ προστασία, οὐκ ἀλογότητος ἐξουσία».

Ἀκολούθως τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ φέρελτις καὶ λόγιος νέος κ. Ἡλίας Κουρτέσης, οὗτινος τὴν ὁμιλίαν παραδέτομεν κατωτέρω:

Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Μεγαρίδος,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Θεοφιλὴς τῶν προσελθόντων διήγυρι.

Αἶνον καὶ δοξολογίαν ἀναπέμφωμεν τῷ Ἀοράτῳ καὶ ἀφθάρτῳ καὶ Σοφῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, τῷ Κυ-

ρίω ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ διαφυλάξαντι ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς δούλους Του κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος καὶ στερεώσαντι ἐν τῇ Πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας καὶ ἀξιώσαντας εἰσελθεῖν εἰς τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν τῆς Χρησιμότητός Του 1974.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐκπροσωποῦντες τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον τῆς Ἱερᾶς καὶ Θεοσωστικῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, χαίρειν εὐσεβήσας τὴν λίαν ἡμῖν πεφιλημένην Σεβασμιότητα. Τὸν Μητροπολίτην Ἅγιον Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντώνιον, ὅστις διὰ τῆς παρουσίας Του προσέδωκεν ἰδιαίτεράν λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτίον ταύτην Σύναξιν.

Πρὶν ἢ εἰπωμέν τι, δηλοῦμεν ὅτι δὲν προτιθέμεθα νῦν διὰ τῶν ὀλιγοσυλλάβων λέξεων, μετὰ τὰς ὁποίας θὰ ἐξάρομεν τὸ ἔργον τοῦ δραστηρίου καὶ πολιοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου, νὰ προσεγγίσωμεν ἰδέαν τινὰ περὶ ἀνθρώπου ἐξ οὐρανοῦ ἐλθόντος, διότι πρῶτον μὲν θὰ προσκορυσθῶμεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην καὶ δοκιμασμένην μετοικοφροσύνην Του, καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἡμετέραν συνείδησιν, ἥτις οὐδέποτε ἀνέχεται συμπεριφορὰν δουλοπρεπὴ καὶ ὑποκριτικὴν, ἀλλ' ἀπλῶς σινοστὰ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν τιμὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐκάστου, τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν μόρφωσιν.

Καὶ ἐνῷ περὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γεροντίου, δὲν προτιθέμεθα νὰ πλέξωμεν ἐνταῦθα στεφάνους δόξης καὶ αἰωνίου εὐκλείας, διότι ἰσως θεωρηθῶμεν κολατσες, δὲν δυνάμεθα ὁμῶς, ἐφ' ὅσον ὁρδοτομεῖ τὸν λόγον τῆς πανταχόθεν βαλλομένης ἀληθείας καὶ κρατεῖ τὸ Ἱερὸν λάβαρον τῆς ὁρθοδόξου ὁμολογίας ἐν τῇ Θεοσωστῷ Αὐτοῦ παροικίᾳ, νὰ μείνωμεν ἀδιάφοροι καὶ ἀπαθεῖς εἰς τὰ ὑπ' Αὐτοῦ συντελεσθέντα.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος 1973 πλεῖστα ὅσα ἐπετύχθησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει, ἐνθα ὁ ἅγιος Ποιμενάρχης ἡμῶν νυχθημερὸν ἐργάζεται ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Αἱ διάφοροι συνάξεις, αἱ τελεταὶ καὶ αἱ Ἱερουργίαι, ἔδωκαν Αὐτῷ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πλησιάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν Αὐτῷ λαϊκὴν Ποίμνην, νὰ συμμετέχῃ εἰς τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας «κλαίων μετὰ κλαυόντων καὶ χαίρων μετὰ χαίροντων» κατὰ τὸν Θεοορῆμονα Παῦλον, καταστάς οὕτω ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι, οὐ μόνον ἐν Πειραιεὶ καὶ Σαλαμῖνι, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ.

Τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ἑκκλησίας Ἱεράρχην, τὸ Ποίμνιον τῆς Ἱερᾶς Αὐτοῦ Μητροπόλεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, ποικιλοτρόπως ἐξεδήλωσαν, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν πρὸ καιροῦ γενομένην νοσηλείαν Του ἐν τῷ Γενικῷ Κρατικῷ Νοσοκομείῳ τοῦ Πειραιῶς ἐνθα πλήρη εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων συνέρρων καθ' ἑκάστην, ἵνα λάβωσιν παρ' Αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ὅπλα ἀπαραίτητα διὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν, καὶ ἵνα εὐχηθῶσιν Αὐτῷ σύντομον καὶ τελείαν ἀνάρρωσιν, ἵνα δυναθῇ καὶ πάλιν

ἐκ τῆς Ἀρχιερατικῆς Καθέδρας νὰ διεξάγῃ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς ἀγῶνας, δι' οὓς, ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν συμπαίσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας κατεχειροκροτήθη.

Ἡ λαμπρὰ καὶ καρποφόρος Ποιμαντορία τοῦ Σεπτοῦ τοῦτου Ἱεράρχου, ἀλλὰ καὶ ἡ δυναμικὴ παρουσία Του εἰς χρόνους, ἐνθα ὁ ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν ὑπὸ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐπαυλοῦλον ἐντέχνως πλήττεται, χάροποιεῖ πάντας ἡμᾶς, καὶ μᾶς ἀναγκάζει ἐκόντας ἀσπίντας νὰ προσφέρωμεν Αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας μας εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον εἰς ὃ ἐκλήθη.

Ζήθι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα καὶ ἔντεινε καὶ κατευδοῦ καὶ βασίλευε ἐνεκεν ἀληθείας. Συνέχισε τὸν Ἱερὸν ὑπὲρ τῆς ἀμαρτήτου Πίσσεως ἀγῶνα, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι πάντες παρὰ τὸ πλευρόν Σου ἐσόμεθα, ἀναφωνοῦντες ἑκάμβοι ἐκ τοῦ αγωνιστικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ μεγαλείου Σου: «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε Ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἀκακος, ἀπληλαγμένος ἰδιωτελειῶν καὶ ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Ἰδεῶν ἀγωνιζόμενος σθεναρῶς».

Δεῦτε οὖν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί προσερχόμενοι τῇ Ἀρχιερατικῇ Καθέδρᾳ καὶ κατασπαζόμενοι τὴν Πανίερον Αὐτοῦ Δεξιὰν λάβωμεν ἀγαθὸν καὶ εὐλογίαν, εἰχόμενοι ὅπως «ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον Ὁμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταρτίξῃ Αὐτὸν ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημα Αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ἡμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον Αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». ΑΜΗΝ.

Τέλος τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. κ. Γερρόντιος, ὅστις εἶπε τὰ κάτωθι:

Σεβασμιώτατε Ἄγιε ἀδελφέ,

Τίμιον Προσβύτεριον,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς ὧδε, ἵνα ἀναπέμψωμεν αἶνον καὶ δοξαλογίαν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, τῷ διαφυλάξαντι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πεπομένων καὶ ἀξιώσαντι εἰσελθεῖν εἰς τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν τῆς Χρησιμότητός Του.

Ἐν εἶναι τῆς παρουσίας στιγμῆς ἡ ἐκθεσις τῶν ὅσων συνετελέσθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ Θεοσωστῷ ἡμῶν Ἐπαρχίᾳ. Ἐν ὅμως λέγομεν: «Ὅτι εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι ἡξιώθημεν νὰ ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν ἀποστολῆς ἐν μέσῳ τοῦ κηρῶνος τοῦ 20οῦ αἰῶνος», ἐνθα τὰ πάντα ὑπὸ πάντων προδίδονται καὶ ἡ ἀγωνιάτῃ ἡμῶν Πίστις δάχεται πλεῖστα ὅσα πυρφόρα βέλη ἐκ μέρους τῶν διαφόρων αἱρετικῶν.

Ἐθελοῦμεν δὲ πάντας ἡμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, ὅτι καὶ κατὰ τὸν ἀρχόμενον Νέον Ἐνιαυτὸν, δὲν θὰ δώσωμεν ὑπὸν τοῖς βλεφαροῖς καὶ νυσταγμῶν τοῖς κροτάφοις ἡμῶν, φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀδαμαντίνων ἐπιβλέων, γενόμενοι ἀκόλουθοι τῶν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Ἀρχιερέων ἡμῶν, οἵτινες μὴ φεισθέντες τῆς ζωῆς τῶν οὐδὲ τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ ἐπιζητήσαντες, ἡγωνίσθη-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Στιγμιότυπον από τὰ Θεαράνια τῆς Χαλκίδος

σαν μέχρις ἑσχάτων, καὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς των μετὰ τὸ κύκνειον ᾄσμα εἰς τὰ χεῖλη «Οὐκ ἀρνησόμεθα Σε φίλη Ὁρθοδοξία».

Περαιῶν τὸν λόγον ἐκφράζω τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν Μητροπολίτην Ἅγιον Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντώνιον καὶ πρὸς πάντας ὑμᾶς, οἵτινες διὰ τῆς παρουσίας Σας ἐτιμήσατε τὴν ἐόρτην ταύτην ἐκδήλωσιν, εὐχόμενοι δαψιλῇ τὴν εὐλογίαν παρὰ τοῦ Ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφ' ὑμᾶς καὶ τὸν Οἶκον Ἱερῶν, τὸν δὲ Νέον Ἐνιαυτὸν αἰσιον καὶ μεστὸν Πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ὑγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἡ σχετικὴ εὐχή διὰ τὴν κοινὴν τῆς βασιλείας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο ἀπόλυσις, ἐνῶ οἱ χοροὶ ἔψαλλον τὰς ψήμας τῶν δύο Ἱεραρχῶν καὶ τὸν πολυχρονισμόν τοῦ Οἴκειον Ἱεράρχου.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος θὰ παραμείνῃ ἀνεξίτηλος εἰς τὴν μνήμην τῶν παρευρεθέντων, οἵτινες ἀπερχόμενοι ἤρχοντο ὅπως ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς διαφιλᾷται τῶν Ποιμενάρχων τῶν ὑγιῇ, σῶον καὶ Ὁρθοδοτοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας συγχαίρει τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιον διὰ τὴν δραστηριότητά Του εἰς τὴν Θεόδεν λαχοῦσαν Αὐτῷ Μητροπολιτικὴν περιφέρειαν καὶ εὐχεται ἔτι πολλὰ καὶ Θεοφιλῇ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούμεν ὅτι, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱερός ἡμῶν Ναὸς τῆς Ὑσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἀνήκει εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς πάντας τοὺς Γ.Ο.Χ. Χριστιανοὺς, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐπισταθεῖ ἡ δέησις τῆς ἐν Λυκοβρύσει Ἀττικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἢ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον περιοδικὸν τῆς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐ.ξ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρουσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος

Ἀρχιεπισκοπὸς ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ.ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συτάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίσις
Παῖσιος

Κάιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Πρῶτος ἀντιπρόεδρος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἐσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30

» Ἑτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 3

» Ἑτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3.—